

SUZANNE COLLINS

SKUŠKA OHŇOM

COLLINS
BOO

Hry o život 2

Skúška ohňom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Suzanne Collins

Hry o život 2 - Skúška ohňom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Suzanne Collins
Je autorka týchto kníh:

Séria *Hry o život*

HRY O ŽIVOT

SKÚŠKA OHŇOM

DROZDAJKA

BALADA O HADOCH A VTÁČATKÁCH

Suzanne Collins

SKÚŠKA OHŇOM

COO
BOO

Text © Suzanne Collins, 2008
Cover reproduced by permission of Scholastic Ltd.
Translation © Michal Jedinák, 2009, 2018
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4455-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4505-5 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4506-2 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4504-8 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Venujem svojim rodičom
Jane a Michaelovi Collinsovcom*

*a svojim svokrovcom
Dixie a Charlesovi Pryorovcom.*

PRVÁ ČASŤ

ISKRA

1

V dlaniach zovriem fľašu, mrazivý vzduch už dávno vytiahol z čaju teplo. Svaly mám stuhnuté od chladu. Keby sa tu teraz objavila svorka divých psov, nemala by som ktovieakú šancu, že vyleziem na strom skôr, než zaútočia. Mala by som vstať a rozhybať si stuhnuté údy. No namiesto toho sedím nehybne ako skala podo mnou, kým sa do lesa vkráda svetlo úsvitu. Proti slnku som bezmocná. Môžem sa iba prizerať, ako ma vtahuje do dňa, ktorého sa celé mesiace desím.

Než nastane poludnie, budú pri mojom novom dome vo štvrti víťazov. Zo sídla sa do Dvanásteho obvodu dopraví reportéri, kameramani, ba aj Effie Trinketová, moja bývalá sprievodkyňa. Napadne mi, či si Effie znova nasadí na hlavu tú hlúpu ružovú parochňu, alebo si zvolí inú neprirodzenú farbu špeciálne na turné víťazov. Prídu aj ďalší. Personál, ktorý sa na dlhej ceste vlakom postará o všetky moje potreby. Prípravný tím, ktorý ma bude skrášľovať pred

verejnými vystúpeniami. Môj štylista a priateľ Cinna, ktorý navrhol tie nádherné šaty, čo na mňa v Hrách o život upriamili pozornosť divákov.

Keby to záviselo odo mňa, pokúsila by som sa na Hry o život zabudnúť a nikdy viac o nich nehovoriť. Predstierala by som, že to bol iba zlý sen. Lenže turné víťazov mi v tom bráni. Sídlo ho strategicky naplánovalo takmer presne do polovice medzi jednotlivými ročníkmi Hier, aby strach nestihol opadnúť. Nielenže nás v obvodoch každý rok nútia pripomínať si oceľové zovretie Sídla, ešte ho musíme aj oslavovať. A ja som tento rok jednou z hviezd predstavenia. Budem musieť cestovať z obvodu do obvodu, stáť pred jasajúcimi davmi, ktoré ma tajne nenávidia, hľadiť do tváre ľuďom, ktorým som zabila deti...

Slnko stúpa čoraz vyššie, prinútim sa teda vstať. Všetky kĺby sa sťažujú a ľavú nohu mám takú strpnutú, že sa mi do nej vráti cit až po niekoľkých minútach chôdze. V lese som strávila tri hodiny, ale takmer som nelovila, takže mám stále prázdne ruky. Mojej mame a sestričke Prim už na tom nezáleží. Môžu si dovoliť nakupovať u mäsiara v meste, hoci mäso z čerstvého úlovku máme radšej. Lenže môj najlepší priateľ Gale Hawthorne a jeho rodina sú odkázaní na moju dnešnú korisť, a preto ich nesmiem sklamať. Vydam sa na poldruháhodinovú obchôdzku okolo našich pas-cí. Keď sme chodili do školy, stihli sme popoludní skontrolovať slučky, naloviť zver, nazbierať rastliny a ešte aj uzatvárať v meste obchody. Ale teraz, keď Gale odišiel pracovať do uhoľných baní a ja sa celý deň nudím, väčšinou sa o lov starám sama.

O tomto čase už Gale nastúpil do bane, zišiel výťahom do závratnej hĺbky a rúbe uhoľné ložisko. Viem, ako to tam dolu vyzerá. V škole sme mávali každý rok povinnú exkurziu do baní. Keď som bola malá, bolo mi to len nepríjemné. Klaus-trofobické tunely, zlý vzduch, všade naokolo stiesňujúca tma. Ale keď môj otec spolu s niekoľkými ďalšími baníkmi pri jednom výbuchu zahynul, ledva som sa prinútila vstúpiť do výťahu. Každoročný výlet sa zmenil na nesmierny zdroj úzkosti. Dvakrát mi prišlo pred exkurziou tak zle, že ma mama nechala doma, lebo si myslela, že som dostala chrípku.

Myslím na Gala, ktorý naplno žije iba v lese, na čerstvom vzduchu, v slnečnom svetle, pri čerstvej tečúcej vode. Neviem, ako to vydrží. Teda... viem. Je to jediný spôsob, ako nasýtiť jeho matku, dvoch mladších bratov a sestru. A hoci ja mám teraz hromadu peňazí, oveľa viac, než by stačilo pre obe naše rodiny, on odmieta prijať čo i len jedinú mincu. Ešte aj to, že im prinášam mäso, neznáša ľahko, hoci keby ma v Hrách zabili, určite by pre moju mamu a pre Prim robil to isté. Stále mu hovorím, že mi tým robí láskavosť, lebo keby som celý deň iba nečinne sedela, preskočilo by mi z toho. Napriek tomu im prinášam korisť len vtedy, keď nie je doma, čo nie je také ťažké, veď pracuje dvanásť hodín denne.

S Galom sa teraz fakticky vídavame iba v nedeľu – stretáme sa v lese a lovíme spolu. Stále je to môj najobľúbenejší deň v týždni, ale už to nie je také ako predtým, keď sme mohli jeden druhému povedať čokoľvek. Ešte aj o to nás Hry pripravili. Neprestávam dúfať, že časom bude medzi nami opäť všetko po starom, ale časť môjho ja dobre vie, že je to márna nádej. Niet cesty späť.

V pasciach nájdem slušný úlovok – osem zajacov, dve veverice a bobra, ktorý vplával do Galovho drôteného oka. So slučkami narába ako čarodejník, upevňuje ich k ohnutým stromčekom, aby vytiahli korisť mimo dosahu dravcov, vyvažuje polená na jemných spúšťacích mechanizmoch z vetvičiek a pletie košíky, z ktorých ryby nedokážu uniknúť. Ako kráčam lesom a znovu nastavujem pasce, viem, že nikdy nebudem mať jeho cit pre rovnováhu a inštinkt pre odhad miesta, kadiaľ prechádza korisť. Na niečo také nestačia skúsenosti. Je to prirodzený dar. Podobne ako moja schopnosť zostreliť zviera jediným šípom aj takmer potme.

Kým sa vrátim k plotu okolo Dvanásteho obvodu, slnko je vysoko na oblohe. Ako vždy chvíľu počúvam, ale nijaké bzúčanie nenaznačuje, že by cez drôty prechádzal elektrický prúd. Hoci plot by mal byť neprestajne nabitý, stáva sa to zriedka. Preplazím sa dierou v spodnej časti plotu a vyjdem na Lúku, čo by kameňom dohodil od nášho starého domu. Stále nám patrí, pretože oficiálne je to obydlie pridelené mojej mame a sestre. Keby som nečakane zomrela, museli by sa doň vrátiť. V tejto chvíli však obidve šťastne žijú v novom dome vo štvrti víťazov a ja jediná ešte používam to miestčko, kde som vyrástla. Považujem ho za svoj skutočný domov.

Teraz sa doň idem prezliecť. Otcovu starú koženú bundu vymením za jemný vlnený kabát, ktorý neustále vyzerá, akoby mi bol úzky v pleciach. Namiesto svojich mäkkých, obnosených loveckých čižiem si obujem pár drahých, strojom vyrobených topánok, ktoré sú podľa mamy pre človeka v mojom postavení vhodnejšie. Luk a šípy som už schovala v dutom kmeni v lese. Nemám veľa času, ale aj tak si

niekoľko minút posedím v kuchyni. Bez ohňa v kozube a obrusu na stole pôsobí opustene. Žiaľim za svojím starým životom. Sotva sme prežívali, ale aspoň som vedela, kam patrí, poznala som svoje miesto v pradike nášho života. Veľmi by som sa k nemu chcela vrátiť, pretože spätne, v porovnaní s dneškom, keď som taká bohatá, slávna a nenávidená predstaviteľmi Sídla, mi pripadá bezpečný.

Moju pozornosť upúta kľúčanie pri zadných dverách. Keď ich otvorím, uvidím Iskerníka, Priminho starého, zanedbaného kocúra. Nový dom sa mu nepáči takmer rovnako ako mne, a keď je sestra v škole, vždy odtiaľ ujde. Nikdy sme jeden druhého príliš nemilovali, ale teraz nás spojilo toto nové puto. Pustím ho dnu, ponúknem mu kúsok bobriehtu, a dokonca ho poškrabkám medzi ušami. „Vieš, že si ohavný?“ spýtam sa ho. Iskerník mi drgne do ruky, aby som pokračovala v hladkaní, ale už musíme ísť. „Pod.“ Zdvihnem ho jednou rukou, do druhej vezmem vrece s korisťou a vyjdem na ulicu. Kocúr zoskočí na zem a zmizne pod kríkom.

Keď kráčam po škvarovej ceste, v topánkach ma tlačia prsty. Skratkami cez bočné uličky a zadné dvory sa za pár minút dostanem ku Galovmu domu. Jeho matka, Hazelle, ma zbadá cez okno. Práve sa za ním skláňa nad kuchynským drezom. Utrie si ruky do zástery a zmizne, aby ma privítala pri dverách.

Hazelle mám rada. Rešpektujem ju. Pri výbuchu, ktorý zabil aj môjho otca, prišla o manžela a zostala sama s tromi chlapcami a dieťaťom, ktoré sa malo každú chvíľu narodiť. Necelý týždeň po pôrode už behala po uliciach a zháňala prácu. Keďže sa musela starať o malé, nemohla ísť do bane,

ale dohodla sa s niekoľkými obchodníkmi z mesta, že im bude právať bielizeň. Gale, najstarší zo súrodencov, sa v štrnástich rokoch stal hlavným živiteľom rodiny. Medzitým už požiadal o kamienky, vďaka ktorým získali nárok na skromnú zásobu obilia a oleja výmenou za to, že jeho meno bude pri žrebovaní na viacerých papierikoch. Navyše bol už vtedy zručným staviteľom pascí. Ani to však nestačilo na uživenie päťčlennej rodiny bez toho, aby si Hazelle drala prsty na valche. V zime mala také červené a popraskané ruky, že pri najmenšom podráždení krvácali. Aj by to tak zostalo, nebyť hojivej masti, ktorú jej namiešala moja mama. Ale Hazelle s Galom sú rozhodnutí postarať sa o to, aby ostatní chlapci – dvanásťročný Rory a desaťročný Vick – a štvorročná Posy nikdy nemuseli žiadať o kamienky.

Keď Hazelle ukážem korisť, usmeje sa. Bobra chytí za chvost a potažká ho. „Bude z neho dobré dusené mäso.“ Na rozdiel od Gala nemá problém s našou loveckou dohodou.

„Ani kožušina nie je na zahodenie,“ poviem. Pri Hazelle sa cítim príjemne. Ako obyčajne, hodnotíme korisť. Do hrnčeka mi naleje bylinkový čaj a ja ho vďačne chytím premrznutými prstami. „Napadlo mi, že po návrate z turné by som občas mohla vziať so sebou Roryho. Po škole. Naučím ho strieľať.“

Hazelle prikývne. „To by bolo fajn. Aj Gale nad tým uvažuje, ale voľné má iba nedele a zdá sa mi, že tie si šetrí pre teba.“

Nepodarí sa mi potlačiť začervenanie. Samozrejme, viem, že je to hlúpe. Takmer nikto ma nepozná tak dobre ako Hazelle. Vie, aký je môj vzťah s Galom. Veľa ľudí si

určite myslelo, že sa napokon zoberieme, aj keď ja som nad tým nikdy neuvažovala. Lenže to bolo pred Hrami. Predtým, než môj spolusúťažiaci Peeta Mellark oznámil, že je do mňa šialene zamilovaný. Spoločný románik sa stal našou kľúčovou stratégiou na prežitie v aréne. Ibaže pre Peetu to nebola iba stratégia. Nie som si istá, ako som to vnímala ja. Teraz však viem, že pre Gala to bolo bolestivé. Keď si pomyslím na to, ako budeme musieť s Peetom na turné víťazov zase predstierať, že sme milenci, úzkosť mi zovrie hruď.

Rýchlo vypijem čaj, aj keď je horúci, a odsuniem sa od stola. „Mala by som ísť. Musím sa upraviť pred kamery.“

Hazelle ma objíma. „Aspoň si vychutnaj stravu.“

„To určite,“ odvetím.

Moja ďalšia zastávka je Hob, kde vždy veľa nakupujem. Kedysi to býval sklad uhlia, ale keď ho prestali používať, začali sa v ňom uzatvárať nezákonné obchody, až sa z neho stal plnohodnotný čierny trh. Ak je pravda, že priťahuje kriminálne živly, potom tam zrejme tiež patrím. Lovením v lesoch okolo Dvanásteho obvodu porušujem najmenej tucet zákonov a hrozí mi za to trest smrti.

Ľuďom, ktorí často navštevujú Hob, za veľa vďačím, hoci mi to nepripomínajú. Gale mi povedal, že Klzka Sae, stará žena, ktorá ponúka polievku, zorganizovala počas Hier zbierku na podporu Peetu a mňa. Mala to byť len záležitosť Hobu, ale dopočuli sa o tom mnohí iní ľudia a tiež sa pridali. Neviem presne, koľko vyzbierali, no cena za akýkoľvek dar v aréne býva prehnaná. Celkom mi stačí vedomie, že to rozhodlo o mojom prežití.

Stále mám zvláštny pocit, keď vojdem prednými dverami s prázdnyim vrecom, bez tovaru na výmenu, a vo vrecku na stehne ma tlačia mince. Snažím sa navštíviť čo najviac stánkov, nakupujem kávu, pečivo, vajíčka, priadzu a olej. Potom vezmem ešte tri fľaše bieleho alkoholu od Ripper, jednorukej ženy, ďalšej obete banského nešťastia, ktorá mala dosť rozumu na to, aby si našla spôsob, ako prežiť.

Alkohol nie je pre moju rodinu, ale pre Haymitcha, ktorý bol na Hrách mojím a Peetovým mentorom. Väčšinou je nevlúdny, násilnícky a opitý. Ale na Hrách nesklamal. A nielen to, vďaka nemu po prvý raz v histórii dovolili zvíťaziť dvom vyvoleným. Nech je teda akýkoľvek, naveky som mu za to zaviazaná. Pred niekoľkými týždňami sa stalo, že mu alkohol došiel a nikde sa nedal kúpiť. Haymitch mal abstinenčné príznaky, triasol sa a vykrikoval na desivé príznaky, ktoré videl iba on sám. Prim vystrašil na smrť, ale ak mám byť úprimná, ani mňa pohľad naňho nepobavil. Odvtedy si robím zásoby jeho obľúbeného nápoja pre prípad, keby znova zmizol z obchodov.

Keď ma Cray, náš hlavný mierotvorca, vidí s fľašami, zamračí sa. Je to starší muž s jasnou červenou tvárou, niekoľko prameňov strieborných vlasov si češe nabok. „Tá vec je pre teba prisilná, dievča.“ Určite vie, čo hovorí. Po Haymitchovi je to druhý najväčší pijan, akého poznám.

„Mama to používa ako liek,“ poviem ľahostajne.

„Nuž, zabije takmer všetko,“ povie, hodí na stôl mincu a vypýta si fľašu.

Keď podídem k stánku Klzkej Sae, sadnem si k pultu a objednám si polievku, ktorá vyzerá ako zmes tekvice

s fazuľou. Kým jem, príde k nám mierotvorca Darius a tiež si kúpi za miskú. Je to môj najobľúbenejší strážca zákona. Nevystatuje sa svojou mocou a má zmysel pre humor. Určite má viac než dvadsať rokov, ale nevyzerá oveľa starší odo mňa. Čosi v jeho úsmeve, a možno aj červené vlasy trčiace na všetky strany, mu dodáva chlapčenský vzhľad.

„Nemala by si byť vo vlaku?“ zaujíma sa.

„Prídu po mňa napoludnie,“ odvetím.

„Nechceš sa lepšie vyparádiť?“ spýta sa a hlasno zapíska. Napriek mizernej nálade sa jeho podpichovaniu musím zasmiať. „Nezapletieš si aspoň stužku do vlasov?“ Rukou ma chytiť za vrkoč a ja ho odstrčím.

„Nerobte si starosti. Kým po mňa prídu, budem na nepoznanie.“

„Výborne,“ poznamená. „Pre zmenu treba ukázať trochu hrdosti na svoj obvod, slečna Everdeenová, no nie?“ V predstieranom nesúhlase pokrúti hlavou smerom ku Klzkej Sae a odíde za svojimi priateľmi.

„Tú miskú chcem naspäť!“ kričí za ním Sae, ale pretože sa pritom smeje, neznie to veľmi prísne. „Gale ťa príde odprevadiť?“ obráti sa ku mne.

„Nie, nie je na zozname,“ odvetím. „Ale v nedeľu sme sa videli.“

„Človek by si pomyslel, že sa dostane na zoznam, keď už je tvojím bratrancom,“ povie posmešne.

To je ďalšia časť klamstva, ktoré vymysleli v Sídle. Keď sme sa s Peetom dostali v Hrách o život do finálovej osmičky, vyslali do obvodov reportérov, aby spracovali naše životné príbehy. Keď sa pýtali na mojich priateľov, všetci ich

poslali za Galom. Ako môj najlepší priateľ by veľmi nezapadal do ľubostného vzťahu, ktorý som predstierala v aréne. Je príliš pekný a mužný, navyše vôbec nebol ochotný usmievať sa do kamery a správať sa príjemne. Dosť sa však na seba podobáme, obaja máme typické črty ľudí zo Sloja. Tmavé rovné vlasy, olivová pokožka, sivé oči. A tak z neho nejaký chytrák urobil môjho bratranca. Dozvedela som sa to až doma, na pódiu na vlakovej stanici, keď mi mama povedala: „Tvoji bratranca a sesternica sa ťa už nevedia dočkať!“ Keď som sa obrátila, uvidela som Hazelle s deťmi a nezostávalo mi nič iné, len pokračovať v ich hre.

Klzká Sae vie, že nie sme príbuzní, ale niektorí ľudia, čo nás roky poznajú, akoby na to zabudli.

„Už sa neviem dočkať, kedy sa to celé skončí,“ zašepkám.

„Ja viem,“ odvetí Klzká Sae. „Lenže ak sa chceš dostať na koniec, musíš to najskôr celé pretrpieť. Radšej by si nemala meškať.“

Keď kráčam k štvrti víťazov, z oblohy sa spustí drobný sneh. Z námestia uprostred mesta je to asi len trištvrte kilometra, ale napriek tomu to tam vyzerá ako v inom svete. Štvrť víťazov je oddelená komunita vystavaná okolo nádhornej zelene a posiatá ozdobnými kríkmi. Stojí tam dvanásť domov, každý taký veľký, že by sa doň zmestilo desať takých, v akom som vyrastala. Deväť z nich je stále prázdnych. Tri obývané patria Haymitchovi, Peetovi a mne.

Z domov, kde býva moja rodina a Peeta, sála život. Za oknami sa svieti, z komínov stúpa dym a na predných dvorách sú pripevnené zväzky žiarivými farbami natretého obilia ako dekorácia k blížiacemu sa Dňu vďakyvzdania.

Haymitchov dom však pôsobí aj napriek starostlivému správcovi opustene a zanedbane. Pred vchodom nazbieram odvahu, vediac, že vnútri bude špina, a vojdem.

Nos sa mi okamžite skrívá odporom. Haymitch nikomu nedovolí, aby mu prišiel upratať, a sám si z toho nerobí ťažkú hlavu. Alkohol s vývratkami, varená kapusta so spáleným mäsom a špinavé šaty s myším trusom za dlhé roky vytvorili taký zápach, až sa mi do očí tlačia slzy. Cez neporiadok z rozhádzaných obalov, rozbitého skla a kostí sa brodím k Haymitchovi. Sedí za kuchynským stolom, ruky má rozťahnuté, tvár položenú v kaluži alkoholu a chrápe ako zarezaný.

Štuchnem ho do pleca. „Vstávajte!“ poviem nahlas, pretože som sa už naučila, že jemne ho nezobudím. Chrápanie na chvíľu prestane, no po chvíli pokračuje. Strčím doňho silnejšie. „Vstávajte, Haymitch! Dnes sa začína turné!“ Silným trhnutím otvorím okno a zhlboka vdychujem čistý vzduch. Nohami sa hrabem medzi odpadkami na podlahe, vylovím z nich plechovú kanvicu na kávu a pri umývadle do nej napustím vodu. Pec ešte celkom nevyhasla a z niekoľkých uhlíkov sa mi podarí vyčarovať plamene. Nasypem do kanvice trochu mletej kávy, aby bol hotový nápoj dobrý a silný, a položím ju na pec.

Haymitch ešte stále nevie o svete. Keďže nič iné nezaberá, naplním lavór ľadovou vodou, vylejem mu ju na hlavu a uskočím. Z hrdla sa mu vyderie hlboký zvieračiaci zvuk. Vyskočí spoza stola, stoličku odkopne tri metre za seba a v ruke drží nôž. Celkom som zabudla, že ho zviera v dlaní vždy, keď spí. Mala som mu ho vytiahnuť spomedzi

prstov, ale vôbec mi neprišiel na rozum. Haymitch chvíľu švihá nožom do vzduchu a chrlí nadávky, kým sa spamätá. Potom si utrie tvár do rukáva a zvrtnie sa k parapetu, kam som sa vyšvihla pre prípad, keby som musela rýchlo ujsť.

„Čo to robíš?“ vyštekne.

„Chceli ste, aby som vás hodinu pred príchodom kamier zobudila,“ vysvetľujem.

„Čože?“

„Bol to váš nápad,“ trvám na svojom.

Zdá sa, že si spomína. „Prečo som celý mokrý?“

„Nemohla som vás zobudiť,“ vyštekнем. „Ak ste chceli zaobchádzanie ako v perinke, mali ste požiadať Peetu.“

„O čo ma mal požiadať?“ Len čo začujem jeho hlas, žalúdok sa mi zovrie neprijemnými emóciami, ako sú vina, smútok či strach. A túžba. Áno, cítim aj túžbu, ibaže tá má okolo seba priveľa súperov, aby mohla zvíťaziť.

Pozerám sa, ako Peeta prichádza k stolu, slnečné svetlo z okna sa mu odráža od čerstvého snehu na svetlých vlasoch. Vyzerá silný a zdravý, celkom inak ako ten chorý, vyhladovaný chlapec, ktorého som poznala v aréne. Krívanie už takmer nebadať. Na stôl položí bochník čerstvo upečeného chleba a natiahne ruku k Haymitchovi.

„Aby si ma zobudil tak, že pri tom nechytím zápal pľúc,“ zavrčí Haymitch a podá mu nôž. Stiahne si špinavú košeľu, čím odhalí podobne umazané tieľko, a utiera sa jej suchou časťou.

Peeta sa usmeje a obleje nôž alkoholom z fľaše na podlahe. Čepel si utrie o spodný okraj košele a zareže do chleba. Peeta sa stará o to, aby sme vždy mali čerstvé pečivo. Ja

lovím. On pečie. Haymitch pije. Všetci traja sa so spomienkami na Hry o život vyrovnávajú po svojom. Peeta podá Haymitchovi krajec chleba a po prvý raz sa na mňa pozrie. „Chceš aj ty kúsok?“

„Nie, jedla som v Hobe,“ odvetím. „Ale aj tak ti ďakujem.“ Môj hlas znie vážne, akoby som to ani nebola ja. Presne takým tónom hovorím s Peetom zakaždým – odkedy kamery prestali natáčať náš šťastný návrat domov a obaja sme sa vrátili do svojho skutočného života.

„Nemáš za čo,“ vraví meravo.

Haymitch odhodí košeľu medzi ostatný neporiadok. „Bé. Máte čo robiť, aby ste do začiatku šou roztopili tie ľady medzi sebou.“

Má, samozrejme, pravdu. Publikum očakáva zamilovaný párík, ktorý vyhral Hry o život, nie dvoch ľudí, ktorí si sotva pozrú do očí. „Okúpte sa, Haymitch,“ poviem tak trochu od veci. Potom vyskočím z okna, dopadnem na zem a zamierim cez trávnik k svojmu domu.

Sneh sa už netopí, preto za mnou zostávajú stopy. Pri vchode zastanem, aby som si pred vstupom do domu striasla z nôh vlhkú nečistotu. Mama sa snažila dňom i nocou, aby bolo pred kamerami všetko dokonalé, preto jej nemôžem zašpiňať ligotavú dlážku. Len čo vojdem dnu, mama ku mne príbehne a chytí ma za ruku, akoby ma chcela zastaviť.

„Neboj sa, vyzujem sa tu,“ upokojím ju a položím topánky na rohož.

Mama sa čudne, sípavo zasmee a vezme mi z pleca vreće so zásobami. „Veď je to len sneh. Mala si peknú prechádzku?“

„Prechádzku?“ Vie, že som strávila polovicu noci v lese. Vzápätí si všimnem muža, ktorý stojí za ňou vo dverách do kuchyne. Stačí mi jediný pohľad na dokonalé črty a oblek šitý na mieru, a hneď viem, že je zo Sídla. Niečo nie je v poriadku. „Bolo to skôr korčuľovanie. Vonku je čoraz klzkejšie.“

„Máš tu návštevu,“ povie mama. Tvár má príliš bledú a v jej hlase počujem úzkosť, hoci sa ju snaží zakryť.

„Myslela som, že prídu až napoludnie.“ Predstieram, že som si nevšimla, v akom je stave. „Cinna prišiel skôr, aby mi pomohol pripraviť sa?“

„Nie, Katniss, je to...“ začne mama.

„Tadiaľto, prosím, slečna Everdeenová,“ prehovorí muž. Ukáže na koniec chodby. Je to zvláštne, nechať sa viesť po vlastnom dome, ale radšej to nekomentujem.

Vykročím a cez plece vrhnem na mamu povzbudivý úsmev. „Asi mi chcú dať ďalšie inštrukcie o turné.“ Dostala som množstvo kadejakých materiálov týkajúcich sa cesty a protokolu, ktorý treba dodržiavať v jednotlivých obvodoch. Ako sa však blížim k dverám pracovne, ktoré doposiaľ nikdy neboli zatvorené, myšlienky mi víria čoraz rýchlejšie. *Kto je to? Čo odo mňa chcú? Prečo je mama bledá?*

„Vojdi,“ povie muž zo Sídla.

Otočím naleštenú mosadznú kľučku a vstúpim do izby. Môj nos zachytí tak trochu nezlučiteľnú vôňu ruží a krvi. V izbe nízky muž s bielymi vlasmi číta knihu. Zdá sa mi trochu povedomý. Zdvihne prst, akoby mi chcel naznačiť, nech chvíľu počkám. Potom sa obráti a na okamih mi prestane biť srdce.

Pozerám sa do hadích očí prezidenta Snowa.